

þau, sem engar hengiskýlur voru fyrir, því Pétur gamli vildi ekki eyða, svo að gagaslausu bæði lérefti og smæri — það, sem óeytt var — var gróði. Ekki var hann fljótari að taka eftir bardaganum milli dags og nætur, er hann hæglega vissi hvernig myndi lykta, en hann slókti ljósið — það var búið að loga meira en heila klukkustund.

Birtan var samt of dauf til þess, að hann, þrátt fyrir gleraugun, sæi til að lesa smáa sálmabókaletrið.

— Og þetta á að heita dagsbirta, úrræði hann í áttina til glugganna. Slík og þvilík óvera. Það er hvorki ljó né myrkur.

Hann vissi ekki, hvað hann átti að taka sér fyrir hendur, leitaðist fyrst við að finna upp á einhverju til þess að eyða tímanum við þangað til orðið væri vel hjart, en þessari leit lauk með því, að ekki varð annað til úrræða en að vefja um sig upp fyrir höfuð þessum fulli fertuga kvenmöttli, lambskinnsfeldinum um fæturna og reyna að sofna í harða legubekknun; á meðan yrði þó að líkindum hjart, og svo kæmi dóttir hans að líkindum með kaffi — æ, dálítið af þeirru kaffi þennan kalda morgun kæmi sér líka vel.

Í gegn um rifur á hurðinni seildist til hans ljósglæta innan úr svefnherberginu.

Hann reis upp á olnboga og ætlaði að fara að grenja: Slökkvið þið ljósið þarna inni í svefnher-

berginu! En þá mintist hann þess, að konan hans var veik, ætlaði að vera mannúðlegur og leggja ljósmatar útgjöldin saman við lyfsala-reikninginn, spenti greipar og bað guð að gefa sinni ástkæru húsfreyju heilsu og hreysti aftur svo fljótt sem mögulegt væri.

Svei, svei! — Læknirinn hafði sýndar sagt, að þetta væri hættulegt — það var þessi lungnabólga í annað sinn! Svei þessum lækninum! Þeir segja svo margt að eins til þess, að geta sent nógu háa reikninga..... Það var óhyggilegt að hann hafði ekki haldið fastan húslækni fjögur síðustu árin, því það gat þó sjálfsagt ekki orðið jafn mikil upphæð, og þessi læknir heimtaði nú, og svo er það þó drottinn, sem ókeypis gjörir alt saman, svo öllum þeim peningum, sem læknirinn fær, er í rauninni lagt í forarræsin.

Það var samt sem áður gremjulegt, að þær létu ljósið stöðugt lifa þarna inni! Skyldi konan hans verða betri eða verri, hvort heldur hún lá í björtu eða dimmu herbergi? — Jæja..... látum nú svo vera, þangað til henni skánar dálítið.... Þá skulu þó ljósin verða slökkt, — það skal eg sjá um.

Til þess að gjöra sér ekki alt of órótt í skapi út af ljósrákunum úr rifunum á hurðinni, tók Pétur gamli það ráð, að fastvefja kvenmöttlinum utan um höfuðið á sér. Þó blundaði hann að eins til háls, og þá lét hann æfiatriði sín líða fyrir í huga sínum eins og þoku-